

Світло між двох океанів

КУПИТИ

Про книгу

По завершенні Першої світової війни молодий ветеран Том Шерборн влаштовується наглядачем маяка на західному узбережжі Австралії й разом із дружиною, Ізабель, оселяється на маленькому острові. Кохання могло б зцілити всі рани Тома, та доля безжальна - подружжя втратило двох дітей.

Одного ранку до берега їхнього острова хвилі приносять шлюпку. Чоловік у шлюпці мертвий, та поруч із його тілом захлинається криком немовля. Переконана, що дитина осиротіла, Ізабель вмовляє Тома зробити, здавалося б, невинний вибір. Та його руйнівні наслідки тягнутимуться крізь роки й кілометри...

27 квітня 1926 року

У день, коли сталося диво, Ізабель стояла навколішки на краю обриву, схилившись біля невеличкого свіжого хреста, зробленого зі шматка деревини, що прибилася до берега. Самотня пухнаста хмаринка повзла квітневим небом, яке простяглося над островом, відбиваючись у дзеркалі океану. Жінка плеснула ще трохи води на щойно посаджений кущик розмарину й притоптала ґрунт навколо нього.

— ...І не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого, — прошепотіла Ізабель.

На мить їй здалося, ніби вона почула крик немовляти, однак жінка списала все на гру уяви. Її увагу привернуло стадо китів, що пливли до узбережжя, щоб народити дитинчат у теплих водах. Їхні хвостові плавці час від часу з'являлися на поверхні, наче голки, що вишивали гобелен. Раптом ранковий вітерець знову доніс дитячий крик, цього разу голосніший. Не може бути!

Із того боку острова аж до Африки тягнувся неосяжний океанський простір. Тут Індійський океан переходив у величний Південний, і разом вони простягалися безкраім килимом, на якому і стояв скелястий острівець. У такі дні, як сьогоднішній, вода нагадувала твердиню: складалося враження, що по цій блакиті можна пішки дійти аж до Мадагаскару.

Інший бік острова вередливо озирався на материкову Австралію, від якої його відділяли майже сто миль. Острів не належав материку, але і не був зовсім вільним від нього. Це найвища вершина гірського хребта, що пролягав дном океану й піднімався над водою, немов відкриті зубасті щелепи, котрі збираються зжерти будь-яке безневинне судно, що вийшло на фінішну пряму до гавані.

Ніби згладжуючи мимовільну провину, острів Янус-Рок дав притулок маяку, промінь якого освітлював води в радіусі тридцяти миль, указуючи суднам на небезпеку. Щовечора в повітрі лунав незмінний гул ліхтаря, котрий рівномірно повертався. Безпристрасно, не звинувачуючи скелі, не боячись хвиль, маяк стояв, щоб у разі потреби рятувати життя.

Плач не стихав. Десь удалині брязнули двері, й на галереї маяка з'явилася висока постать Тома. Чоловік оглядав острів у бінокль.

— Ізі, — закричав Том, — човен! — Він указав на бухту. — На пляжі — човен!

Чоловік зник у дверях, а за мить вибіг з маяка.

— Схоже, у ньому хтось є, — крикнув він.

Ізабель поспішила до нього, і, схопивши її за руку, Том побіг стрімкою протоптаною стежкою до невеликого пляжу.

— Це справді човен, — заявив він. О боже! Там якийсь чоловік, але...

Тіло на сидінні човна не рухалось, а бозна — звідки й досі долинав крик. Том, кинувшись до човна, спробував привести чоловіка до тями, потім оглянув носову частину, відкіль доносилися крики. Він підняв вовняний згорток: у м'якій лавандовій жіночій кофтині — крихітне голосисте немовля.

— Хай йому грець! — вигукнув Том. — Чорт забирай, Ізі. Це ж....

— Дитина! О господи! Томе! Томе! Дай її мені!

Він простягнув жінці згорток і знову спробував оживити незнайомця, та пульсу не було. Том повернувся до

Ізабель, яка розглядала маленьку істоту.

— Він помер, Ізі. Що з дитиною?

— Наче все добре. Ні ран, ні синців. Яка крихітна! — сказала вона і, повернувшись до немовляти, притулила його до себе. — Тихо, тихо. Тепер ти в безпеці, дитинко. Ти в безпеці, гарненьке.

Том розглядав тіло чоловіка, то заплющуючи, то розплющуючи очі, щоб упевнитися, що це не сон. Дитина на руках Ізабель перестала плакати й лише важко сопіла.

На цьому хлопцеві не видно ні ран, ні слідів хвороби. Його недовго носило течією. Не можу в це повірити. — Том замовк. — Візьми дитину до будинку, Ізі, а я накрию чимось тіло.

— Однак, Томе...

— Витягнути його нагору буде досить важко. Краще залишити тут, поки не надійде допомога. А щоб на нього не сідали пташки чи мухи,

піду принесу з комори шматок парусини. — Він говорив досить спокійно, але руки й обличчя його стали холодними. Старі призабуті тіні затьмарили яскраве осіннє сонячне світло.

Янус-Рок займав приблизно квадратну мілью луків. Трави було достатньо, щоб прогодувати кілька овець, кіз та курей, родючого шару ґрунту вистачало, щоб зробити кілька грядок городини. Дві норфолкські сосни, що височіли над островом, були там єдиними деревами. Їх посадила бригада будівельників з Пойнт-Партагеза, що побудували маяк ще 1889-го, понад тридцять років тому. Кілька старих могил нагадували про загибель корабля задовго до того; тоді судно «Гордість Бірмінгема» серед білого дня напорлося на жадібні скелі. На такому ж судні через деякий час із Англії привезли і сам маяк, що гордо носив ім'я компанії «Ченс Бразерз», гарантії найпередовіших технологій тієї пори. Його можна було зібрати і встановити будь-де, навіть у не надто гостинних чи у важкодоступних місцях.

Течіями до острова прибивало найрізноманітніші ре-чі; наче між двома гвинтами, тут кружляв усілякий мотлох: уламки кораблів, ящики з-під чаю, китовий вус. Речі з'являлися в різний час і по-різному. Уже кілька десятиліть маякова вежа надійно височіла посередині острова, а до неї, побоюючись різких вітрів, прихилилися будинок доглядача та господарські будівлі.

Ізабель сиділа на кухні за старим столом, у руках вона тримала дитину, загорнуту в пухнасту жовту ковдру. Том повільно витер черевики об килимок, увійшов до кімнати й поклав на плече жінки свою мозолясту руку.

— Я накрив бідолаху. А як маленьке?

— Це дівчинка, — з усмішкою сказала Ізабель. — Я викупала її. Здається, здоровенька.

Дитина дивилася на Тома широко розплющеними очима, вбираючи його погляд.

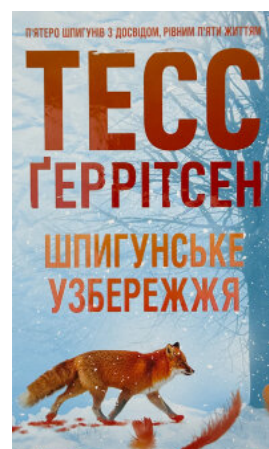
Рекомендована література

Чотири вітри

Бібліотекарка з
Аушвіцу

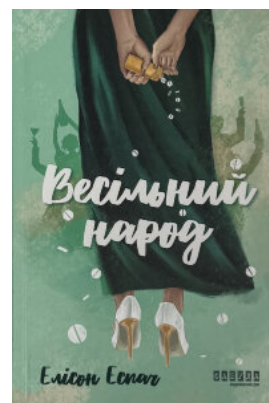
Шпигунське узбережжя

Гості на літо

Фінальна пропозиція.
Книга 3

Весільний народ

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ